תזרין

בינוניים. הליצנים לא מצחיקים ומאלף הסוסים לא מספיק מאולף. מי שמצליח ל־עשות רושם עצום בזכות הופעתו הגב־ריית ומשום שהוא יודע איך „למכור" את „הסחורה", הוא **מאלף האריות.** מל־בד הופעתו **וקטע הטרפז** המרתק היה אפשר להציג את רוב התוכנית במועדון לילה, לשם היא שייכת. המספרים היפא־נים משעממים ואינם הופכים את הקרקס ליפאני (ואכן, רוב המשתתפים והאוהל הם איטלקיים). צמד הרקדניות, שכל גופן משוח באבקת זהב, נוסח נערת גולדפינ־גר (כשבמקור הן חשופות חזה — ראה תמונה — המכוסה בארץ) חורג מן ה־מיסגרת ואינו מאפיין את מה שיפאן בא־מת מסוגלת לשלוח אלינו, בשטח **המחול, הקארמה** והיאבקות **הסומו.**

★★★ **קטשופ** (מרתף קולנוע פא־ריס, תל־אביב) סוף־סוף קברט סאטירי. **חנוך לוין** כתב ואחיו **דויד** ביים. שלו־שה שחקנים צעירים מבצעים בתן שובבני תוכנית צלפנית, בה הנפגעים הראשיים הם, ישראל, ערב והמתווכים למיניהם. ה־פיזמונים של לוין עסיסיים יותר ממער־כוניו, בהם פחות דש הוא ואינו חוזר על אותם רעיונות. המנגינות (של שני מלחי־נים צעירים) הן כמשב רוח רענן, לעומת אלו המטורטרות אליהן יומם וליל מעל גלי האתר.

★★★ **אין אהבות שמ־חות** (בהפקת בימות) כשהוא על הבמה, מנצל את גופו, פניו ובמיוחד ידיו (תאר־רה הולמת ומיקרופונים מכחנים) **יוסי בנאי** הוא פיזמונאי שקשה לדמות אותו למישהו אחר, באותו שטח, בישראל. הוא מגיש תוכנית תרבותית, עשוייה היטב, המבוססת על כ־20 משאנסוניו של **ג'ורג' ברסאנס.** המנגינות בלתי־רגילות. תר־גום המילים, מעולה, כאילו נכתבו עברית במקור. קיטעי הקישור משעשעים ותיז־מורתו (גם עיבודיו) של **סטו הכהן** מלווה בביטחה את יוסי כשושבין המלווה חתן לחופתו.

★★★ **פסטיבל הגשש ה־חיוור** קולע היטב לטעם הקהל הרחב. הקהל היותר צר, ייהנה ממיספר פיזמונים משעשעים ומבימוי ליצני של **נסים אלו־ני** בבידוריאדה סלקטיבית מתוכנית הג־ששים, בה שולטים בעיקר הקטעים המבו־ססים על חיקויי עגה.

הצגה חדשה

★★ **וולפונה** (הבימה) מה שמציין את ההצגה הראשונה בבימוי של מנהלו האמנותי של התיאטרון הלאומי, הסוגן לתואר ממלכתי, הוא התרגום העסיסי, הפיקחי והמשעשע, שדוגמתו כמעט ואין שומעים על בימותינו, לו אחראי **עמוס קינן.** המחבר, **בנימין („בן") ג'ונסון,** בן־תקופתו של שקספיר, חיבר את השועל שלו (וולפונה) לפני כ־369 שנה. **סטפן צווייג** (עם **ז'ול רומיין**) עיבדו את המחזה ה־שירי לשפה יומיומית יותר, לפני כ־40 שנה.

המחזה הסובב על רעיון לפיו היו נוהגים במאה ה־17 לחלק מתנות יקרות לעשיר, על־מנת שזה יוריש את רכושו לנותן המתנה, איננו מעניין כיום איש, ונראה יותר כקוריוז מתוך **לא יאומן כי יסופר.** וולפונה הוא נוכל הסוחט מ־ידידיו בהעמידו פני שכיב־מרע. עוזר לו בכך מזכירו הנאמן מוסקה. זהו מחזה על תאבי־בצע, חומדי כסף.

אדון **דויד ויליאמס** (מנהלו האנג־לי המיובא של המוסד הנ"ל), ביים את ההצגה, קרוב לוודאי כפי שהועלתה לראשונה לפני עשרות שנים בגרמניה.

לרגעים ידמה לצופה כי נקלע להצגת אופירה מאובקת. ניכר לפי משחקו של כל אחד מאנשי הצוות, כולל הסמאטי־טים, כי ידו של הבמאי היתה קצרה מ־הדריכם, על כל פנים הדבר לא מורגש. כל אחד משחק כפי שהיה משחק לוא הבמאי היה שולח את הוראותיו במיב־רקים מלונדון. **ישראל בקר** משחק בהפרזה מגוחכת ומסלידה, כפי שכבר שנים רבות לא שיחקו אפילו **בהבימה** המוסקבאית. הוא עצמו נגמל בהצגת אחרות מהפאתוס המציין את הופעתו כאן.

משחקו של **נחום בוכמן** באמת מזכיר הופעה של זמר באופירה־בופה. לרגעים נדמה כי מיד יפצח את פיו באריה. לוויליאם מגיע פרס הליהוק של השנה על שהפקיד בידיו את תפקיד לאונה בנו של רפאל קלצ'קין. **מישא אשרוב** הוא יותר זאב מאשר שו־ע ל. הוא מנגן על גווני קולו בחוזקה בלתי־משכנעת. קשה להאמין שגבר מחופש שכמותו יעסוק בשטויות של העמדת פנים, כדי לצוד כסף ונשים, בשעה שאלו נמצאות בידי חלקלקים ממנו.

הופעתה החיצונית וכושר משחקה של **ציפורה קרנר** אינם משכנעים כלל ועיקר כי צעירי ונציה חיזרו אחריה בלהט. **רפאל קלצ'קין** כקורבצ'יו, העורב הערמומי, יצר דמות בלתי־רגילה, בזכות משחקו המחושב־מלוטש, שלי־טתו המוחלטת ברמ"ח אבריו, קולו ו־איפורו המושלם. **נסים עזיקרי** בתפ־קיד המרכזי של מוסקה נושא למעשה את נטל ההצגה כולה על כתפיו. הוא המושך בחוטים. ויש לקבוע כי הוא מנהל את העניינים לא כזבוב אלא כ־שועל של ממש, ובזכותו לא יורד ה־מתח, אם כי מדובר ביצירה שכיום ניראית מיושנת ובלתי נחוצה. עלילת וולפונה מתאימה כיום בקושי למערכון. רקדנים העולים מן האולם אל הבימה, דונג'ריז, אביזרים מודרניים ומוסיקת־בית, אינם הופכים מחזה מאובק ליצירה בת זמננו. אם כבר להראות כי מאז ו־מעולם לא נגמל האדם מתאוות הבצע,

עזיקרי ב„וולפונה"

היה כדאי לחזור אל יצירתו המקו־רית של ג'ונסון שהיתה מצליחה אולי יותר להציג משל מריר על תקופתנו. הצגתו של ויליאם הצליחה רק להגיש את הנמשל.

כדאי לציין לרעה את התפאורה והתל־בושות של האנגלי **אדריאן וויקס** שזו הצגתו השלישית (לאחר **הרוצחים הקטנים, והילולת רוחות**), ברור כי הבאתו ארצה היא ביזבוז של מס־בע זר וחוסר התחשבות בתפאורנים ישראלים רבים שללא כל קושי היו מעצבים במה הרבה פחות פרובינציאלית.

מאחר והכוכב האמיתי של ההצגה הוא ניסים עזיקרי ולא מישא אשרוב, ואין מדובר **בגברת הראשונה של תיאטרון,** או בבעל זכות ראשונים, תמוה מאוד כי האחרון העולה אל הבמה לקידה בפני הקהל, הוא אשרוב ולא עזיקרי, הקוצר, בצדק, מחיאות־כפיים רועמות יותר.

כדאי לציין כי אותו הדבר היה ב־**בקט** על אותה במה, גם שם השחקן שנשא את נטל ההצגה על כתפיו **(עודד תאומי)** נכנס אל הבימה אחד לפני האחרון — רק אז עלה מישא אשרוב לבמה כפרימדונה מזוי־פת. אך כנראה שעניין הקידות שייך למסורת העתיקה של **הבימה** שלבמאי אנגלי בעל נימוסים קשה להתנגש עימה...

ביה"ס המרכזי ללמוד נהיגה
„שמחי"
מציע לך:
* תנאים נוחים ונהיגה בשיטה קלה
* לימוד במסלול הטסט מהשעור הראשון
* לימוד תאוריה חינם
* 50% מאגרת הרשיון על חשבון ביה"ס.
בביה"ס לנהיגה „שמחי"
רח' שנקר 63, חולון.

מכון פסיכולוגי
היפנוזה וטיפול
בכל הבעיות הנפשיות.
מבחני אישיות
בהנהלת
ד"ר רזניק
בחיפה טלפון 69300
ובתל־אביב המלך ג'ורג' 44
מ־15.00 עד 18.00.

חליפות הדיון
בגיזרים מיוחדים
תאם
ת"א שדי' מסריק 19
אוטובוס 12 19 25 62